

[Elgaard.]

Tale om, er en Institution, som kan medvirke til at sætte en Mængde Smaaarbejder i Gang rundt om i Kommunerne, og at jeg, hvis jeg vilde sætte mig ind i det eller forstod noget af det, ikke vilde gaa saa haardt derimod. I Lovforslagets § 3 staaar der, at Laan skal ydes til Kommuner

„til Udførelse af særlige Vejarbejder (Gadearbejder), til hvilke der er bevilget Tilskud af Vejfondene“.

Det er ganske givet, at de særlige Vejarbejder med hele den Karakter, de har, og den Plads, de indtager i det danske Vejnets Forbedring, bærer mere Præg af at være Fælles-Foretagender end lokalt begrænsede Foretagender.

Dernæst sagde den højtærede Minister, at hvis der var en haardkogt Venstre-Kommune, som ikke vilde benytte Institutionen, saa kan de jo lade være; de bliver ikke tvunget dertil. Maa jeg sige til den højtærede Finansminister, at Venstre vil ogsaa gerne komme Kommunerne til Hjælp, men hvorfor kan vi saa ikke enes om at hjælpe dem paa den Maade, at vi ikke berøver dem den frie Dispositionsret over den Hjælp, vi giver dem? Den højtærede Minister ved, at for Laan efter dette Lovforslag baandlægger man, som Sikkerhed en Del af de Motormillioner, som Kommunerne har fri Dispositionsret over. — Jeg vil dog gerne sige trods alle de ret haarde Ord, som den højtærede Minister retter til mig, at vi stadig er rede til at forhandle i den Retning, jeg har peget paa i Dag.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen (Holbæk A.) har Ordet for en kort Bemærkning.

Fr. Andersen (Holbæk A.): Det ærede Medlem Hr. Elgaard sagde til mig, at jeg neppe vilde bestride, at der rundt omkring i Kommunerne var lokalt begrænsede Arbejder at fremme, som man lige saa godt kunde fremme som Vejarbejder. Det vil jeg naturligvis ikke bestride. Men det er ikke Vejarbejderne alene, det drejer sig om. Jeg vil have Lov til at pege paa, hvad alle Kommunalfolk sikkert vil give mig Ret i, at vi har haft en Række vanskelige Aar beskæftigelsesmæssigt set; man kan godt sige, at i de sidste 10 Aar har der været vanskelige Perioder, som har animeret Kommunerne til at søge alt det Arbejde fremmet, som man paa nogen Maade kunde. Derfor bliver det efterhaanden begrænset, hvad der er tilbage.

Det er den ene Side af Sagen. Den an-

den Side er den, at Vejarbejder — som det ærede Medlem Hr. Koch saa fuldkommen havde Ret i — i særlig Grad er at foretrække, fordi den overvejende Del af Udgifterne er Arbejdsløn, og fordi Materialerne hovedsagelig er hentet her fra Landet. Derfor er det ganske naturligt, at man med dette Forslag i første Række peger paa Vejarbejderne. Og det er kun Venstres ensidige Standpunkt i denne Sag, der ikke kan faa det ærede Medlem til at forsone sig paa forstandig Maade med Forslaget, som det foreligger.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at det var mærkeligt, at der, naar Rigsdagen blev sendt hjem den 1. April, hvor der var et Antal arbejdsløse af 150 000, saa nu, hvor Arbejdsløshedstallet var dalet til 90 000, skulde gøres noget særligt. Jeg forstaaar ikke den Betragtning; det er rigtigt, at Arbejdsløshedstallet er dalet, men kun alt for lidt. Vi har her paa Aarets allerbedste Tid et saa sørgeligt stort Antal arbejdsløse som 90 000, og der er kun ringe Udsigt til, hvis ikke særlige Foranstaltninger træffes, at faa dette Tal ned. Hvor vil man end kan være til at forsone sig med Begrebet permanent Arbejdsløshed, er dette Tal alt for forfærdelig stort. Det indeholder en saa uhyggelig Anklage, at det skulde mane os alle sammen til at give en Haand med i et Arbejde, der kan mindske Ulykkens Omfang.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede Medlem Hr. Elgaard tager virkelig ganske fejl, hvis han tror, at de Arbejder, hvortil der er givet Tilskud af Vejfonden, udelukkende er store Fællesarbejder; der er tillige Tale om en Mængde Smaaarbejder rundt om, og det er sikkert netop derfor, at Kommunernes Interesse for at faa finansieret dem er saa stor. Paa det Omraade tror jeg, det ærede Medlem har taget ganske fejl.

Naar det ærede Medlem videre siger, at man maa stille Kommunerne frit, give dem fri Raadighed over deres Penge, maa jeg deroverfor sige, at her er slet ikke Tale om at berøve Kommunerne den frie Raadighed, det er Kommunerne selv, der skal beslutte, om de vil anvende de Penge, som de faar i en kortere eller længere Aarrække, til bestemte Arbejder nu. Det er dog ikke at tage Raadigheden fra dem, men at muliggøre det for dem at disponere allerede nu paa en praktisk Maade og paa en Maade, som de ikke havde kunnet, hvis de ikke fik Hjælp.

Der er saa vist ikke nogen, der berøver